

Bjargaði manni í evstu stund

1998: Alt í einum hoyrir hann eitt øgiligt róp úti í matstovuni:

– Skunda tær, ein maður ætlar sær at leypa út av vindeyganum!

Hann slepti tí, hann hevði í hondunum og leyp til. Eitt fulldekkad borð stóð fyri. Hann kastaði seg móti vindeyganum, so at borð og alt, sum stóð á tí, fór um koll. Í tí maðurin leyp, fekk hann fatur í øðrum beininum, og hann helt.

At sita á ølstovu við einum glasi ella koppi saman við fólki, tú ikki kennir, kann hava við sær vanlukkuligar fylgjur. Áðrenn tú veitst av, kann onkur hava latið eitthvørt vandamikið í glasið, meðan tú ert farin á wc, ella um tú bert kveitir til viks.

Hetta mátti ein dani sanna fyri nøkrum árum síðani. Tað hevði eisini kostað honum lívið, um ikki ungur havnarmaður var so knappur at bjarga honum í evstu stund.

Í 1998 starvaðist Martin Restorff úr Havn sum matstovuleiðari á Royal Hotel hjá SAS, sum liggur mitt í Keypmannahavn. Hetta var honum ikki ókent. Hann er uppvaksin innan hotellyrkið sum sonur ein av fyrrverandi eigarunum av Hotel Hafnia í Havn.

SAS Royal Hotel er eitt sokallað háhús við tjúgu hæddum. Matstovan, har Martin starvaðist, var á ovastu hædd.

Ein leygarmogun var hann sum vant komin til arbeiðis. Ein nýggjur tænarari var júst byrjaður á hotellinum mest fyri at vita, um hetta var nakað fyri hann. Nógvar var at gera, tí har komu fleiri hotellgestir og onnur at eta hvønn morgun.

Klokkan var vorðin sjey, og tænarin var staddur inni í matstovuni fyri at taka ímóti fólki. Martin var aftanfyri og tókst við at gera kaffi og annað. Bráðliga hoyrir hann eitt øgiligt róp úti í matstovuni:

– Martin, Martin! Skunda tær, ein maður ætlar at leypa út av vindeyganum!

Martin slepti øllum, hann hevði í hondunum og leyp til. Beint tá hevði ein ungur maður latið vindeygad upp og skuldi leypa út. Tað var nakað høgt upp á vindeygakarmin, so hann hevði verið noyddur at klintra upp á hann. Nógvir gestir sótu og fingur sær morgunmat, og eitt fulldekkad borð stóð mitt á gólvinum. Martin kastaði seg móti vindeyganum. Borðið, og alt sum stóð á tí, fór um koll.

Í tí maðurin leyp, fekk Martin fatur í annað beinið og helt.

Ungi maðurin var nú alluruttanfyri og dró Martin við sær so langt, at hann hekk á búkinum um vindeygakarmin. Væl er Martin sterkur, men í hesi løtu fekk hann tær eykakreftir, sum ein neyðstaddur fær, tá ið tað stendur um lív. Eisini var trupult at halda, tí maðurin sparkaði fyri at sleppa leystur. Martin rópti á tænanar og bað hann trýsta á tann reyða knøttin, sum boðaði frá neyðstöðu. Hann varnaðst nú, at hann fór at glíða, men tá kom tænanarin honum til hjálpar og tók í beinini á honum og helt, til fleiri starvsfólk komu til.

Maðurin mundi vera um sama aldur sum Martin, seinast í tjúgunum, og hesin var heldur eingin bløka, nei, ein bulmikul harri. Tað skulu góðar kreftir til at halda einum, sum hongur í leysum lofti. Hetta var eisini tungt, tað má sigast. Hjá starvsfólkinum at koma fram at

SAS Royal Hotel, har Martin arbeiddi, tá maður ætlað at leypa út av einum vindeyga á ovastu hædd, har matstovan er. Svarti píkurin peikar á vindeygad

manninum var ógjørligt, tí hann kekk so langt niðri, at tey máttu bara brynja seg við toli og vóna tað besta, til lögreglan kom teimum til hjálpar.

Hóast lögreglan bar skjótt at, so hevur maðurin kortini hingið í ørmunum á Martini í langa tíð. Men tá ið lögreglan kom á staðið, bar hon skjótt at. Teir høvdu serstaka útgerð við sær: Eitt band, sum teir lestu niður og smoygdu bæði um yvirkroppin og beinini á honum. Á tann hátt drógu teir hann upp og innaftur gjøgnum vindeygad. Hann var síðani lagdur í hondjörn og koyrdu út á psykiatriska deild fyri at vita, hvat var galið.

Umleið fjúrtan dagar seinni ringdi lögreglan til Martin og bað hann koma á høvuðsskrivstovuna at taka ímóti einari virðisløn fyri at hava bjargað mannalívi. Tað vildi hann fegin og var eitt sindur spentur, meðan hann spákaði oman á lögreglustøðina. Har varð gjørt nógvar

burturúr, og borðreitt var við nógvum góðum. Fleiri fólk vóru til staðar og heilsaðu upp á Martin og takkaðu honum fyri stóra avrikið, sum ikki ein og hvør hevði megnað. Hann fekk eisini eina medalju fyri bragðið.

Ein mánað eftir skelkandi hendingina á Hotel Royal, stóð maðurin, sum Martin hevði bjargað, bráðliga ein dagin inni á gólvinum á hotellinum. Við gleðitárum takkaði hann Martini fyri, at hann hevði bjargað lívi sínum.

Tá fekk Martin eisini søguna at vita, hví hetta var hent.

Maðurin var als ikki misnýtari av rúsandi evnum, sum hildið var, og sum blóðroyndin hevði víst. Hann var heldur ikki ein, ið gekk við tonkum um at beina fyri sær. Hann hevði verið í býnum um náttina, og har hevði onkur latið okkurt í glasið hjá sær, sum var so sterkt, at hann einki visti til sín, hvørki at hann hevði verið inni á hotellinum og enn minni, at hann hevði ætlað at

Martin Restorff

leypa út av vindeyganum. Hann fekk tað ikki at vita, fyrr enn lækarnir á sjúkrahúsinum søgdu honum tað.

Maðurin var púra vanligur og róligur hendan dagin, hann kom at takka Martini. Har var einki tekin til nakra misnýtslu.

Eftir at Martin er givin at arbeiða á Hotel Royal, hevur maðurin ofta verið aftur á hotellinum og spurt eftir honum og biðið starvsfólkið heilsa bjargingarmanni sínum.

Martin sigur, at hann fekk ikki nakað sálarligt mein av hesi skakandi hending, men beint aftan á tilburðin, kundi hann viðhvørt drøyma, at hann datt niður onkustaðni. Eisini hevur hann fingið eitt sindur av hæddarræðslu, tá ið hann er uppi á høgum fjøllum. Kanska minnir tað hann um ta longu lötuna, tá ið hann av tjúgundu hædd á Hotel Royal við einum mannalívi í hondunum, ið eina langa løtu mátti stara umleið níti metrar niður á vegin, har fólk gingu, og bilar koyrdu.

Við loyvi frá forlagnum Føroya Met úr bókini »Skakandi tilburðir VII«, 2012, sum fæst í bókahandlum kring landið.